

Sygn. akt VII Ka 1011/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie VII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Rafał Olszewski

Sędziowie: SSO Agnieszka Gałkowska

SSO Aneta Łatanik (spr.)

Protokolant: Justyna Szczap

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Częstochowie Mariusza Godlewskiego

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2019r.

sprawy J. S. syna H. i A. ur. (...) w S. oskarżonego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

K. J. syna S. i Z. ur. (...) w K. oskarżonego z art. 280 § 1 k.k.

P. Z. (1) syna S. i B. ur. (...) w C.

oskarżonego z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego J. S. oraz obrońców oskarżonych J. S., K. J. i P. Z. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 5 lipca 2018 r. , sygn. akt XI K 768/17

orzeka:

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. eliminuje z opisu czynu przypisanego oskarżonym K. J. w pkt 3 , P. Z. (1) w pkt 4 a na podstawie art. 435 kpk również P. J. w pkt 2 a dotyczącego zdarzenia z dnia 28 września 2016r. zwrot „po doprowadzeniu w ten sposób do stanu bezbronności”;

b. uchyla orzeczenie zawarte w pkt 9 w zakresie dotyczącym naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej I. C. przez oskarżonych K. J., P. Z. (1) a na podstawie art. 435 kpk również P. J.;

c. zmienia pkt 11 w zakresie zasądzanego wynagrodzenia na rzecz adwokata A. S. (1) w ten sposób, że podwyższa zasądzoną kwotę do kwoty 2140,20 zł (dwa tysiące sto czterdzieści złotych dwadzieścia groszy);

2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. – Kancelaria Adwokacka w C., kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego J. S. w postępowaniu odwoławczym, przy czym kwota ta obejmuje również należny podatek VAT;

4. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. I.– Kancelaria Adwokacka w C., kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego K. J. w postępowaniu odwoławczym, przy czym kwota ta obejmuje również należny podatek VAT;

5. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. (1)– Kancelaria Adwokacka w C., kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego P. Z. (1) w postępowaniu odwoławczym, przy czym kwota ta obejmuje również należny podatek VAT;

6. zwalnia oskarżonych J. S., K. J., P. Z. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt **VII Ka 1011/18**

UZASADNIENIE

J. S. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 22 sierpnia 2016 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami po uprzednim użyciu przemocy wobec G. C. w postaci unieruchomienia i zaklejenia ust pokrzywdzonej oraz w ten sposób, iż jedna z tych osób uderzył G. C. pięścią w twarz, powodując u ww. zasinienie okolicy oka lewego, ranę okolicy oka lewego oraz krwotok do komory ciała szklistego oka lewego, tj. obrażenia ciała naruszające czynności jej narządów na okres trwający powyżej siedmiu dni i grożąc pokrzywdzonej nieustalonym przedmiotem metalowym i paralizatorem elektrycznym dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 960 zł, biżuterii złotej firmy (...) w postaci bransoletki, pierścionka i łańcuszka z wisiorkiem o łącznej wartości 4800 zł oraz zegarka firmy (...) o wartości 600 zł. czyli przedmiotów o łącznej wartości 6360 zł, przy czym J. S. dopuścił się tego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64§2 kk, będąc uprzednio skazany m. in. prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 20 listopada 20109 roku obejmującym m. in. prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 1 września 2004 o sygn. IV K 719/03 za czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 158§1 kk w zw. z art. 159 kk przy zast. art. 11§2 kk i art. 64§2 kk na karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 27 grudnia 2007 roku do 13 stycznia 2012 roku, tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64§2 kk;

2. w dniu 19 września 2016 r. w miejscowości K. woj. (...) w salonie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami używając paralizatora elektrycznego wobec pracownika K. S. doprowadzili go do stanu bezbronności poprzez skrępowanie rąk i nóg taśmami zaciskowymi oraz nałożenie na głowę tkaniny a następnie dokonali kradzieży, w wyniku której zabrał pieniądze w kwocie 2000 zł na szkodę K. S. oraz pieniądze w kwocie 2000 zł na szkodę firmy (...) sp. z oo w C., przy czym J. S. dopuścił się tego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64§2 kk, będąc uprzednio skazany m. in. prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 20 listopada 20109 roku obejmującym m. in. prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 1 września 2004 o sygn. IV K 719/03 za czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 158§1 kk w zw. z art. 159 kk przy zast. art. 11§2 kk i art. 64§2 kk na karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 27 grudnia 2007 roku do 13 stycznia 2012 roku, tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

3. w dniu 5 października 2016 roku w P., woj. (...) na terenie salonu (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami używając przemocy polegającej na popchnięciu oraz skrępowaniu rąk i nóg plastikowymi opaskami doprowadzili A. S. (2) do stanu bezbronności, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia komputer przenośny i pieniądze w kwocie 13 000 zł na szkodę A. S. (2) oraz pieniądze w kwocie 2150 zł na szkodę (...) sp.z o.o. w C., przy czym J. S. dopuścił się tego czynu w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64§2 kk, będąc uprzednio skazany m. in. prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 20 listopada 20109 roku obejmującym m. in. prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 1 września 2004 o sygn. IV K 719/03 za czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 158§1 kk w zw. z art. 159 kk przy zast. art. 11§2 kk i art. 64§2 kk

na karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 27 grudnia 2007 roku do 13 stycznia 2012 roku, tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk.

P. J. i K. J. zostali oskarżeni o to, że w dniu 16 września 2016 roku w B. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą po uprzednim użyciu przemocy na osobie A. J. – pracownika salonu (...)polegającej na przytrzymywaniu go rękami za szyję i przewróceniu na podłogę obiektu oraz założeniu pokrzywdzonemu opasek na kończyny doprowadzili tę osobę do stanu bezbronności, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie łącznie co najmniej 5 000 PLN na szkodę M. P. i (...)sp. z oo w C., przy czym P. J. dopuścił się tego czynu w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, będąc uprzednio skazany m. in. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 3 czerwca 2005 roku, sygn. akt III K 700/04 za przestępstwa z art. 280§1 kk na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 7 lutego 2013 roku do 17 stycznia 2015 roku, tj. o przestępstwo z art. 280§1 kk – a w stosunku do P. J. - o przestępstwo z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk;

a nadto **P. J., K. J. i P. Z. (1) zostali oskarżeni o to, że** w dniu 28 września 2016 roku w C., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, używając przemocy poprzez przewrócenie na ziemię i przytrzymywanie doprowadzili do stanu bezbronności ekspedientkę sklepu (...) przy ulicy(...)I. G., a następnie zabrał w celu przywłaszczenia szufladę z kasy fiskalnej z zawartością pieniędzy w kwocie 1360,50 PLN na szkodę I. C., przy czym:

- P. Z. (1) dopuścił się tego czynu w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28 lipca 2010 roku o sygn. II K 56/10 za czyn z art. 156§1 pkt 2 i z art. 156§1 pkt 2 i §3 na karę łączną 6 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 6 grudnia 2009 roku do 9 maja 2014 roku,
- P. J. dopuścił się tego czynu w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, będąc uprzednio skazany m. in. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 3 czerwca 2005 roku, sygn. akt III K 700/04 za przestępstwa z art. 280§1 kk na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 7 lutego 2013 roku do 17 stycznia 2015 roku;

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk – a w stosunku do P. Z. (1) i P. J. - o przestępstwo z art. 280§1 kk w zw. z art. 64§1 kk.

Z. K. został oskarżony o to, że w dniu 11 lipca 2016 roku w C. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić przedstawicieli (...) z/s w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 30 000 zł. i wprowadził pokrzywdzoną kasę w błąd w ten sposób, że w celu uzyskania dla Z. K. pożyczki w powyższej wysokości i w zamian za obietnicę przekazania innej osobie przez pożyczkobiorcę w przyszłości tak uzyskanej kwoty nie mając zamiaru spłaty pożyczki inna osoba wystawiła jako właściciel firmy (...) z/s w B. zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach Z. K. w powyższym podmiocie gospodarczym, stwierdzające nieprawdę co do okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania pożyczki, przedłożone następnie przez Z. K. w siedzibie pokrzywdzonej kasy w celu uzyskania tej pożyczki, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż przedstawiciele (...) z/s w T. odmówili jej udzielenia pożyczkobiorcy, tj. o przestępstwo z art. 13 §1 kk w zw. z art. 286 §1 kk i art. 297§1 kk przy zast. art. 11 §2 kk.

Sąd Rejonowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 5 lipca 2018 r. w sprawie o sygn. akt XI K 768/17 orzekł w sposób następujący:

1. uznał oskarżonego J. S. za winnego tego, że:

-.

- w dniu 22 sierpnia 2016 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, których sprawy wyłączono do odrębnych postępowań w tym J. K., po uprzednim doprowadzeniu pokrzywdzonej G. C. do stanu bezbronności poprzez skrupowanie rąk i nóg opaskami zaciskowymi oraz zaklejeniu ust taśmą, nadto użyciu przemocy przez inną osobę, której sprawę wyłączono do odrębnego postępowania poprzez uderzenie G. C. pięścią w twarz,

powodując u ww zasinienie okolicy oka lewego, ranę okolicy oka lewego oraz krwotok do komory ciała szklistego oka lewego, tj. obrażenia ciała naruszające czynności jej narządów na okres trwający powyżej siedmiu dni i grożąc pokrzywdzonej nieustalonym przedmiotem metalowym i paralizatorem elektrycznym dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 960 zł, biżuterii złotej firmy (...) w postaci bransoletki, pierścionka i łańcuszka z wisiorkiem o łącznej wartości 4800 zł oraz zegarka firmy (...) wartości 100 złotych, czyli przedmiotów łącznej 5860 złotych i tenże oskarżony dopuścił się opisanego wyżej czynu w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64§2 kk, będąc uprzednio skazany m. in. prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 20 listopada 2009 roku w sprawie sygn. III K 36/09 obejmującym m. in. prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 1 września 2004 o sygn. IV K 719/03 za czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 158§1 kk w zw. z art. 159 kk przy zast. art. 11§2 kk i art. 64§2 kk na karę 4 lat pozbawienia wolności i karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem na poczet kary pozbawienia wolności okresu od 13.02.2003 roku do 9.09.2004 roku, którą to karę pozbawienia wolności odbywał od 21.01.2008 roku do 2.06.2008 roku, od 23.07. 2010 roku do 13.01.2012 roku, kiedy to postanowieniem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 11.01.2012 roku w sprawie sygn. IV Kow 5136/11 / Wz został warunkowo przedterminowo zwolniony, zaś po odwołaniu warunkowego przedterminowego zwolnienia postanowieniem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 19.03.2013 r. pozostałą część kary pozbawienia wolności odbył w okresie od 28.12.2013r. do 29.01.2015 roku, tj. za winnego występku z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,

- w dniu 19 września 2016 r. w miejscowości K. woj. (...) w salonie (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, których sprawy wyłączono do odrębnych postępowań w tym z J. K., używając przemocy poprzez złapanie z tyłu za szyję i przewrócenie na ziemię, użycie paralizatora elektrycznego wobec pokrzywdzonego K. S., następnie doprowadzenie go do stanu bezbronności poprzez skrępowanie rąk i nóg taśmami zaciskowymi oraz nałożenie na głowę tkaniny - dokonał kradzieży pieniędzy w kwocie 2000 zł na szkodę K. S. oraz pieniędzy w kwocie 2000 zł na szkodę firmy (...) sp. z o.o. w C. i tenże oskarżony dopuścił się opisanego wyżej czynu w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64§2 kk, będąc uprzednio skazany m. in. prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 20 listopada 2009 roku w sprawie sygn. III K 36/09 obejmującym m. in. prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 1 września 2004 o sygn. IV K 719/03 za czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 158§1 kk w zw. z art. 159 kk przy zast. art. 11§2 kk i art. 64§2 kk na karę 4 lat pozbawienia wolności i karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem na poczet kary pozbawienia wolności okresu od 13.02.2003 roku do 9.09. 2004 roku, którą to karę pozbawienia wolności odbywał od 21.01.2008 roku do 2.06.2008 roku, od 23.07. 2010 roku do 13.01.2012 roku, kiedy to postanowieniem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 11.01.2012 roku w sprawie sygn. IV Kow 5136/11 / Wz został warunkowo przedterminowo zwolniony, zaś po odwołaniu warunkowego przedterminowego zwolnienia postanowieniem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 19.03.2013 r. – pozostałą część kary pozbawienia wolności odbył w okresie od 28.12.2013r. do 29.01.2015 roku, tj. za winnego występku z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,
- w dniu 5 października 2016 roku w P., woj. (...) na terenie salonu (...) działając wspólnie i w porozumieniu innymi osobami, których sprawy wyłączono do odrębnych postępowań w tym z J. K., używając wobec A. S. (2) przemocy polegającej na popchnięciu, a następnie po doprowadzeniu do stanu bezbronności poprzez skrępowanie rąk i nóg w/w pokrzywdzonego plastikowymi opaskami – dokonał kradzieży komputera przenośnego wartości 1 000 złotych i pieniędzy w kwocie 12 000 złotych na szkodę A. S. (2) i tenże oskarżony dopuścił się opisanego wyżej czynu w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64§2 kk, będąc uprzednio skazany m. in. prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 20 listopada 2009 roku w sprawie sygn. III K 36/09 obejmującym m. in. prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 1 września 2004 o sygn. IV K 719/03 za czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 158§1 kk w zw. z art. 159 kk przy zast. art. 11§2 kk i art. 64§2 kk na karę 4 lat pozbawienia wolności i karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem na poczet kary pozbawienia wolności okresu od 13.02.2003 roku do 9.09.2004 roku, którą to karę pozbawienia wolności odbywał od 21.01.2008 roku do 2.06.2008 roku, od 23.07.2010 roku do 13.01.2012 roku, kiedy to postanowieniem Sądu Okręgowego w Opolu z dnia 11.01.2012 roku w sprawie sygn. IV Kow 5136/11 / Wz został warunkowo przedterminowo zwolniony, zaś po odwołaniu warunkowego przedterminowego zwolnienia

postanowieniem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 19.03.2013 r. – pozostałą część kary pozbawienia wolności odbył w okresie od 28.12.2013r. do 29.01.2015 roku, tj. za winnego występku z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

i ustala, że tenże oskarżony J. S. działał w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§ 1 kk i za to z mocy art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk przy zast. art. 91 § 1 kk i art. 33 § 1,2,3 kk skazał go na karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 170 (stu siedemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę po 30 (trzydzieści) złotych;

2. uznał oskarżonego P. J. za winnego tego, że:

- w dniu 16 września 2016 roku w B. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w tym osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, po uprzednim użyciu przemocy na osobie A. J. – pracownika salonu(...)” polegającej na złapaniu od tyłu za szyję i przytrzymywaniu go rękami następnie przewróceniu na podłogę i doprowadzeniu do stanu bezbronności poprzez założenie w/w pokrzywdzonemu plastikowych opasek zaciskowych na ręce i nogi, dokonał kradzieży kwoty 2 500 złotych na szkodę M. P. oraz kwoty 2 500 złotych na szkodę (...) sp. z o.o. w C. i czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 3 czerwca 2005 roku w sprawie sygn. akt III K 700/04 za dwa przestępstwa z art. 280§1 kk na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności (kary jednostkowe po 2 lata pozbawienia wolności) z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby, gdzie postanowieniem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 13.02.2008 roku w sprawie sygn. VII Kzw 5/08 - zmieniającym postanowienie Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 19.10.2007 roku – zarządzono wykonanie w/w kary pozbawienia wolności, którą to karę oskarżony odbył w okresie od 7 lutego 2013 roku do 17 stycznia 2015 roku, tj. za winnego występku z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk ,
- w dniu 28 września 2016 roku w C., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w tym osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, używając przemocy poprzez przewrócenie, a przez przytrzymywanie leżącej na podłodze - po doprowadzeniu w ten sposób do stanu bezbronności ekspedientki sklepu (...) przy ulicy (...)I. G., dokonał kradzieży szuflady z kasy fiskalnej wraz z pieniędzmi w kwocie 1360,50 złotych na szkodę I. C., i czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 3 czerwca 2005 roku w sprawie sygn. akt III K 700/04 za dwa przestępstwa z art. 280§1 kk na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności (kary jednostkowe po 2 lata pozbawienia wolności) z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat tytułem próby, gdzie postanowieniem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 13.02.2008 roku w sprawie sygn. VII Kzw 5/08 - zmieniającym postanowienie Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 19.10.2007 roku – zarządzono wykonanie w/w kary pozbawienia wolności, którą to karę oskarżony odbył w okresie od 7 lutego 2013 roku do 17 stycznia 2015 roku, tj. za winnego występku z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

i ustala, że tenże oskarżony P. J. działał w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§ 1 kk i za to z mocy art. 280 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 33 § 1,2,3 kk skazał go na karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę po 30 (trzydzieści) złotych;

3. uznał oskarżonego K. J. za winnego tego, że:

- w dniu 16 września 2016 roku w B. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w tym osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, po uprzednim użyciu przemocy na osobie A. J. – pracownika salonu (...) polegającej na złapaniu od tyłu za szyję i przytrzymywaniu go rękami następnie przewróceniu na podłogę i doprowadzeniu do stanu bezbronności poprzez założenie w/w pokrzywdzonemu

plastikowych opasek zaciskowych na ręce i nogi, dokonał kradzieży kwoty 2 500 złotych na szkodę M. P. oraz kwoty 2 500 złotych na szkodę (...) sp. z o.o. w C., tj. za winnego występku z art. 280 § 1 kk,

- w dniu 28 września 2016 roku w C., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w tym osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, używając przemocy poprzez przewrócenie, a przez przytrzymywanie leżącej na podłodze - po doprowadzeniu w ten sposób do stanu bezbronności ekspedientki sklepu (...) przy ulicy (...)I. G., dokonał kradzieży szuflady z kasy fiskalnej wraz z pieniędzmi w kwocie 1360,50 złotych na szkodę I. C., tj. za winnego występku z art. 280 § 1 kk

i ustala, że tenże oskarżony K. J. działał w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§ 1 kk i za to z mocy art. 280 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i art. 33 § 1,2,3 kk skazał go na karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę po 30 (trzydzieści) złotych;

4. uznał oskarżonego P. Z. (1) za winnego tego, że w dniu 28 września 2016 roku w C., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w tym osobą, której sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, używając przemocy poprzez przewrócenie, a przez przytrzymywanie leżącej na podłodze - po doprowadzeniu w ten sposób do stanu bezbronności ekspedientki sklepu (...) przy ulicy (...)I. G., dokonał kradzieży szuflady z kasy fiskalnej wraz z pieniędzmi w kwocie 1360,50 złotych na szkodę I. C. i czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne, będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 28 lipca 2010 roku o sygn. II K 56/10 za czyn z art. 156§ 3 kk oraz za czyn z art. 156§1 pkt 2 kk na karę łączną 6 lat pozbawienia wolności (kary jednostkowe odpowiednio 5 lat pozbawienia wolności i 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności), którą odbył w okresie od 8 grudnia 2009 roku do 9 maja 2014 roku, tj. za winnego występku z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to z mocy art. 280 § 1 kk i art. 33 § 1,2,3 kk skazał go na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę po 30 (trzydzieści) złotych;

5. uznał oskarżonego Z. K. za winnego tego, że w dniu 11 lipca 2016 roku w C. woj. (...), w punkcie kasowym (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. B. - w celu uzyskania dla siebie pożyczki w wysokości 30 000 złotych przedłożył dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) z/s w B., a stwierdzające nieprawdę, co do w/w okoliczności i o istotnym znaczeniu dla uzyskania pożyczki, czym usiłował wprowadzić błąd pracownika w/w punktu i przedstawicieli (...) z/s w T., co do prawdziwości w/w zaświadczenia oraz możliwości i zamiaru wywiązania się z warunków umowy, gdyż jako bezrobotny, nie mając żadnego stałego źródła dochodu nie miał faktycznych możliwości wywiązania się ze zobowiązania i nie miał zamiaru spłacić pożyczki usiłując tym doprowadzić w/w do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w wysokości w/w kwoty pożyczki, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż przedstawiciele (...) z/s w T. odmówili jej udzielenia pożyczkobiorcy, tj. za winnego występku z art. 297 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i za to z mocy art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

6. z mocy art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego Z. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby,

7. z mocy art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązał oskarżonego Z. K. do powstrzymania się od nadużywania alkoholu;

8. z mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu J. S. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 6.10.2016 r. godz. 13.50 do dnia 24.04.2018 r. godz. 13.50 i od dnia 29.04.2018r. godz. 13.50 do dnia 5 lipca 2018 roku, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

9. z mocy art. 46 § 1 kk orzekł wobec:

a. oskarżonego J. S. na rzecz:

-.

- pokrzywdzonej G. C. kwotę 1953,33 złotych tytułem naprawienia szkody w części ,
- pokrzywdzonego K. S. kwotę 666,67 złotych tytułem naprawienia szkody w części,
- pokrzywdzonego (...) Spółka z o.o. w C. kwotę 666,67 złotych tytułem naprawienia szkody w części,
- pokrzywdzonego A. S. (2) kwotę 1263,33 złotych tytułem naprawienia szkody w części,

b. oskarżonego P. J. na rzecz:

- pokrzywdzonego M. P. kwotę 833,33 złotych tytułem naprawienia szkody w części ,
- pokrzywdzonego (...) Spółka z o.o. w C. kwotę 833,33 złotych tytułem naprawienia szkody w części,
- pokrzywdzonej I. C. kwotę 340,13 złotych tytułem naprawienia szkody w części,

c. K. J. na rzecz :

- pokrzywdzonego M. P. kwotę 833,33 złotych tytułem naprawienia szkody w części ,
- pokrzywdzonego (...) Spółka z o.o. w C. kwotę 833,33 złotych tytułem naprawienia szkody w części,
- pokrzywdzonej I. C. kwotę 340,13 złotych tytułem naprawienia szkody w części,

d. P. Z. (1) na rzecz pokrzywdzonej I. C. kwotę 340,13 złotych tytułem naprawienia szkody w części;

10. z mocy art. 230 § 2 kpk orzekł o zwrocie pokrzywdzonemu A. S. (2) dowodów rzeczowych opisanych w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 12.01.2017 roku w punkcie I, podpunkt a) przechowywanych w depozycie (...)w K. (k- 1838-1840);

11. z mocy art. 44 § 2 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa przez pozostawienie w aktach sprawy dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod poz. (...), punkt (...) (k- 1394);

12. z mocy art. 29 ustawy prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

a. adwokata A. B. kwotę 3055,32 (trzech tysięcy pięćdziesięciu pięciu złotych, trzydziestu dwóch groszy) złotych w tym z należnym podatkiem VAT – tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu J. S. z urzędu,

b. adwokata M. B. kwotę 2435,40 (dwóch tysięcy czterystu trzydziestu pięciu złotych, czterdziestu groszy) złotych w tym z należnym podatkiem VAT – tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu Z. K. z urzędu,

c. adwokata A. S. (1) kwotę 2066,40 (dwóch tysięcy sześćdziesięciu sześciu złotych, czterdziestu groszy) złotych w tym z należnym podatkiem VAT – tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. Z. (1) z urzędu;

13. z mocy art. 627 kpk, art. 633 kpk w zw. z art. 2 ust 1 pkt 3, 5,6 , ust 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych:

-.

- J. S. opłatę w wysokości 1620 (jednego tysiąca sześciuset dwudziestu) złotych oraz zwrot poniesionych wydatków w wysokości 6882,37 (sześciu tysięcy osmiuset osiemdziesięciu dwóch złotych, trzydziestu siedmiu groszy),
- P. J. opłatę w wysokości 700 (siedmiuset) złotych oraz zwrot poniesionych wydatków w wysokości 1196,45 (jednego tysiąca stu dziewięćdziesięciu sześciu złotych, czterdziestu pięciu groszy) złotych,

- K. J. opłatę w wysokości 580 (pięciuset osiemdziesięciu) złotych oraz zwrot poniesionych wydatków w wysokości 1656,45 (jednego tysiąca sześciuset pięćdziesięciu sześciu złotych, czterdziestu pięciu groszy) złotych ,
- P. Z. (1) opłatę w wysokości 580 (pięciuset osiemdziesięciu) złotych oraz zwrot poniesionych wydatków w wysokości 568 (pięciuset sześćdziesięciu ośmiu) złotych,
- Z. K. opłatę w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) złotych oraz zwrot poniesionych wydatków w wysokości 518 (pięciuset osiemnastu) złotych.

Apelacje od przedmiotowego wyroku wywiedli oskarżony J. S. oraz obrońca oskarżonego J. S., obrońca oskarżonego K. J. i obrońca oskarżonego P. Z. (1).

Oskarżony J. S. przedmiotowy wyrok zaskarżył w całości oraz zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę a mający wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że jako oskarżony dokonał zarzucanych mu czynów.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od dokonania przypisanych dwóch czynów w akcie oskarżenia punkt 1 i 2 oraz uchylenie orzeczenie o naprawieniu szkody, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Częstochowie.

Obrońca oskarżonego J. S. przedmiotowy wyrok również zaskarżył w całości oraz w odniesieniu do czynu przypisanego w punkcie 1 tiret 3 wyroku zarzucił mu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 64 § 2 k.k., poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie w sprawie, prowadzące do przyjęcia, iż oskarżony popełniając czyn przypisany mu w pkt 1 tiret 3 wyroku działał w warunkach multirecydywy z art. 64 § 2 k.k., podczas gdy pojęcie „ponowności”, o którym mowa w tym przepisie, prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż o multirecydywie można mówić dopiero wówczas, gdy zostanie ustalone, że sprawca popełnił ponownie ten sam rodzaj przestępstwa, za które był już wcześniej skazany w warunkach recydywy specjalnej podstawowej (art. 64 § 1 k.k.) należący do grupy przestępstw wymienionych w art. 64 § 2 k.k., co w niniejszej sprawie nie zachodzi, albowiem z ustaleń Sądu I instancji wynika, iż wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 20.11.2009 r. w sprawie o sygn. akt III K 36/09 obejmującym m.in. prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 1.09.2004 r. w sprawie o sygn. akt IV K 719/03 oskarżony skazany został za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 159 k.k., a więc czyn, który nie jest identyczny z czynem zarzucanym mu w przedmiotowej sprawie;
2. naruszenie przepisów postępowania, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 624 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k., polegające na zaniechaniu rozważenia jakichkolwiek okoliczności uzasadniających częściowe, bądź całkowite zwolnienie oskarżonego z kosztów postępowania i tym samym obciążenie oskarżonego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa opłaty w kwocie 1.620 zł oraz wydatkami w kwocie 6.882,37 zł, w sytuacji gdy za takim zwolnieniem przemawiają zasady słuszności oraz sytuacja rodzinna oskarżonego, ponadto koszty postępowania nie mogą być traktowane jako dodatkowa represja postępowania karnego i nie powinny stanowić niejako dodatkowej kary nałożonej na oskarżonego, co w niniejszej sprawie wydaje się mieć miejsce, tym bardziej, że naczelną zasadą procesu karnego jest prawo do obrony, które nie może być ograniczone obawą przed koniecznością zapłaty kosztów sądowych.

W odniesieniu do czynów przepisanych oskarżonemu 1 tiret 1 i 2 wyroku skarżący przedmiotowemu wyrokowi zarzucił:

3.

3. naruszenie przepisów postępowania, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez dowolną oraz sprzeczną ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę wyjaśnień oskarżonego J. S., w zakresie w jakim miał się przyznać do dokonania zarzucanych mu czynów, a także współ oskarżonego M. M. (2) oraz zeznań świadków G. C. i K. S., w zakresie w jakim mieliby oni wskazywać na sprawstwo oskarżonego, podczas gdy:

- brak jest jednoznacznych dowodów, które w sposób nie budzący wątpliwości pozwalałyby na przypisanie oskarżonemu udziału w zarzucanych mu przestępstwach,
- oskarżony konsekwentnie, tak w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego, nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów,
- żaden ze świadków nie potwierdził udziału oskarżonego w zarzucanych mu czynach;

co skutkowało:

4.

4. błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającym wpływ na treść orzeczenia, a polegającym na dowolnym przyjęciu, iż zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przypisanych mu występów z art. 280 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa i kompleksowa ocena wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów powinna prowadzić do wniosków przeciwnych, zwłaszcza że sprawstwo oskarżonego nie wynika ani z zeznań wskazanych wyżej świadków, ani z innych dowodów zgromadzonych w sprawie, zaś do oceny wyjaśnień współoskarżonego M. M. (2) należy podchodzić z dużą rozwagą, a to z uwagi na ich pomawiający charakter;

w każdym wypadku:

5.

5. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 64 § 2 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie w sprawie, prowadzące do przyjęcia, iż oskarżony popełniając czyny przypisane mu w pkt 1 tiret 1 i 2 wyroku działał w warunkach multirecydywy z art. 64 § 2 k.k., podczas gdy pojęcie „ponowności”, o którym mowa w tym przepisie, prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż o multirecydywie można mówić dopiero wówczas, gdy zostanie ustalone, że sprawca popełnił ponownie ten sam rodzaj przestępstwa, za które był już wcześniej skazany w warunkach recydywy specjalnej podstawowej (art. 64 § 1 k.k.) należący do grupy przestępstw wymienionych w art. 64 § 2 k.k., co w niniejszej sprawie nie zachodzi, albowiem z ustaleń Sądu I instancji wynika, iż wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 20.11.2009 r. w sprawie o sygn. akt III K 36/09 obejmującym m.in. prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 1.09.2004 r. w sprawie o sygn. akt IV K 719/03 oskarżony skazany został za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 159 k.k., a więc czyn, który nie jest identyczny z czynami zarzucanymi mu w przedmiotowej sprawie.

Z daleko idącej ostrożności, w razie niepodzielenia zarzutów skierowanych co do winy oskarżonego, skarżący przedmiotowemu wyrokowi w zakresie orzeczenia o karze zarzucił:

6.

6. rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu przy przyjęciu działania w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. rażąco surowej kary 7 lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 170 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę po 30 zł, w sytuacji gdy wysokość tejże kary przekracza stopień winy oskarżonego i tym samym nie realizuje celów kary, co uzasadnia wymierzenie oskarżonemu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia;

7. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 64 § 2 k.k., poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie w sprawie, prowadzące do przyjęcia, iż oskarżony popełniając czyny przypisane mu w pkt 1 tiret 1-3 wyroku działał w warunkach multirecydywy z art. 64 § 2 k.k., podczas gdy pojęcie „ponowności”, o którym mowa w tym przepisie,

proceedzi do jednoznacznege wniosku, iż o multirecydywie można mówić dopiero wówczas, gdy zostanie ustalone, że sprawca popełnił ponownie ten sam rodzaj przestępstwa, za które był już wcześniej skazany w warunkach recydywy specjalnej podstawowej (art. 64 § 1 k.k.) należący do grupy przestępstw wymienionych w art. 64 § 2 k.k., co w niniejszej sprawie nie zachodzi, albowiem z ustaleń Sądu I instancji wynika, iż wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 20.11.2009 r. w sprawie o sygn. akt III K 36/09 obejmującym m.in. prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 1.09.2004 r. w sprawie o sygn. akt IV K 719/03 oskarżony skazany został za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 159 k.k., a więc czyn, który nie jest identyczny z czynami zarzucanymi mu w przedmiotowej sprawie;

8. naruszenie przepisów postępowania, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 624 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. polegające na zaniechaniu rozważenia jakichkolwiek okoliczności uzasadniających częściowe, bądź całkowite zwolnienie oskarżonego z kosztów postępowania i tym samym obciążenie oskarżonego obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa opłaty w kwocie 1.620 zł oraz wydatkami w kwocie 6.882,37 zł, w sytuacji gdy za takim zwolnieniem przemawiają zasady słuszności oraz sytuacja rodzinna oskarżonego, ponadto koszty postępowania nie mogą być traktowane jako dodatkowa represja postępowania karnego i nie powinny stanowić niejako dodatkowej kary nałożonej na oskarżonego, co w niniejszej sprawie wydaje się mieć miejsce, tym bardziej, że naczelną zasadą procesu karnego jest prawo do obrony, które nie może być ograniczone obawą przed koniecznością zapłaty kosztów sądowych.

Mając na uwadze powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 280 § 1 k.k., przypisanych oskarżonemu w punkcie 1 tiret 1 i 2 wyroku oraz wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 tiret 3 wyroku, a także podstawy skazania i wymiaru kary, że oskarżony działał w warunkach multirecydywy z art. 64 § 2 k.k., a następnie przyjęcie, że w ramach tego czynu dopuścił się on przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie tego artykułu wymierzenie mu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Z daleko idącej ostrożności, w razie niepodzielenia zarzutów co do winy oskarżonego, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 tiret 1-3 wyroku, a także podstawy skazania i wymiaru kary, że oskarżony działał w warunkach multirecydywy z art. 64 § 2 k.k., a następnie przyjęcie, że w ramach tego czynu dopuścił się on przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie tego artykułu wymierzenie mu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Ponadto skarżący wniósł o wymierzenie oskarżonemu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W każdym zaś wypadku skarżący wniósł o zwolnienie oskarżonego w całości od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania oraz zasądzenie na rzecz obrońcy oskarżonego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w toku postępowania odwoławczego, albowiem nie zostały one uiszczone ani w całości, ani w części.

Obrońca oskarżonego K. J. zaskarżył przedmiotowy wyrok w całości oraz zarzucił mu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędne ich zastosowanie, a to:
  - art. 280 § 1 k.k. poprzez przypisanie oskarżonemu w pkt 3 wyroku popełnienia w dniu 28 września 2016 r. w C. czynu mającego polegać na użyciu przemocy poprzez przewrócenie, a przez przytrzymywanie leżącej na podłodze – po doprowadzeniu w ten sposób do stanu bezbronności ekspedientki sklepu (...) przy ulicy (...)I. G. i dokonaniu kradzieży szuflady z kasy fiskalnej wraz z pieniędzmi, gdy tymczasem istota doprowadzenia do stanu bezbronności tkwi w podjęciu przez sprawcę takich działań wobec ofiary, które nie będąc ani użyciem przemocy, ani groźbą jej natychmiastowego użycia skutecznie pozbawiają ją możliwości podjęcia obrony przeciwko zawładnięciu rzeczą, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca albowiem sprawy zdarzenia nie użyli takich środków, które nie będąc aktem bezpośrednim przemocy fizycznej lub psychicznej wpłynęły na

zachowanie I. G. pozbawiając ją możliwości przeciwdziałania zaborowi rzeczy, z uwagi na fakt, iż bezbronność ofiary po zastosowaniu przemocy i będąca wynikiem zastosowanej przemocy nie jest bezbronnością w rozumieniu art. 280 k.k., bowiem przy zastosowaniu przemocy właśnie przemoc na osobie jest środkiem do celu, jakim jest zabór mienia,

- art. 46 § 1 k.k. poprzez orzeczenie wobec oskarżonego K. J. obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej I. C. w kwocie 340,13 zł, która to kwota stanowi ¼ część kwoty znajdującej się w kasie fiskalnej (ze względu na 4 sprawców biorących udział w zdarzeniu), gdy tymczasem obowiązek naprawienia szkody określony w art. 46 § 1 k.k. ograniczony jest do rozmiaru rzeczywistej szkody bezpośrednio spowodowanej przestępstwem i służy wyrównaniu poniesionych przez pokrzywdzoną strat w wyniku jego popełnienia, dotyczy on zatem tylko szkody, której nie naprawiono, natomiast sama pokrzywdzona I. C. podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 5 grudnia 2017 r. wskazała, iż część skradzionej należności została jej zwrócona, albowiem była ona objęta ubezpieczeniem, co sprawia, iż w takiej sytuacji orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody w kwocie częściowo wypłaconej już pokrzywdzonej prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia pokrzywdzonej;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez błędne przyjęcie, iż oskarżony K. J. dopuścił się czynów określonych w pkt 3 wyroku, gdy tymczasem jego wyjaśnienia wskazują, iż co prawda był on na miejscach zdarzeń, ale w żadnym razie nie miał świadomości i woli uczestniczenia w podejmowanych przez współoskarżonych działaniach zmierzających do realizacji znamion przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.;

3. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art. 7 k.p.k. polegającą na zupełnie dowolnej ocenie materiału dowodowego, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym, poprzez błędny brak uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego K. J. w zakresie braku jego świadomości uczestniczenia w przestępczym procederze oraz okoliczności, iż jego świadoma rola opierała się jedynie na kierowaniu pojazdem, którym poruszali się pozostali współoskarżeni, a wyjaśnienia te zasługują na walor wiarygodności,
- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez naruszenie zasady domniemania niewinności i nakazu rozstrzygania nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, na skutek konstruowania uzasadnienia zaskarżonego wyroku przy założeniu odpowiedzialności K. J. za czyny jemu zarzucane i „dopasowywaniu” doń elementów ustalonego stanu faktycznego;

4. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności poprzez nieuwzględnienie przez Sąd okoliczności łagodzącej istniejącej w stosunku do oskarżonego, a to faktu jego współpracy z organami ścigania i wskazaniu funkcjonariuszowi Policji, kto i w jaki sposób dopuszcza się przestępstw, a okoliczność ta sprawia, iż stopień demoralizacji oskarżonego nie jest tak wysoki, na jaki skazuje Sąd Rejonowy.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 3 poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów oraz zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 9c poprzez uchylenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody względem I. C. w kwocie 340,13 zł, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Ponadto w każdym wypadku skarżący wniósł o zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, które to koszty nie zostały dotychczas uiszczone w całości, ani też w części.

Obrońca oskarżonego P. Z. (1) przedmiotowy wyrok w zakresie pkt 4 dotyczącego P. Z. (1) również zaskarżył w całości oraz pkt 11 w zakresie zasądzenia kosztów na rzecz adwokata oraz zarzucił mu:

1. mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażąco obrazę przepisów postępowania:

a) art. 7 k.p.k. i w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez jednostronną oraz nieuwzględniającą całokształtu materiału dowodowego analizę zgromadzonych dowodów wyrażającą się w dowolnym:

-.

- uznaniu, że oskarżony w żaden logiczny sposób nie potrafił się odnieść do wyjaśnień J., z których wynika jednoznacznie, że oskarżony był w Ż. na ul. (...), podczas gdy oskarżony w piśmie złożonym na rozprawie odniósł się do pomawiających go wyjaśnień oskarżonego,
- nadaniu wiarygodności współoskarżonym J. i M., którzy wycofywali się z uprzednio złożonych zeznań i niesłusznej odmowie wiarygodności zeznaniom świadków S. S. (2), P. Z. (2), Ł. P. i K. M., którzy wskazywali i uprawdopodobnili, że oskarżony nie mógł być sprawcą zarzucanego czynu,
- pominięciu przy analizie materiału dowodowego pisma oskarżonego złożonego na rozprawie;

b) 167 k.p.k. w zw. z art. 193 k.k. w zw. z art. 170 k.k. pkt 5 poprzez nieprzeprowadzenie i niesłuszne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z:

- opinii biegłego antropologa w oparciu o informację biegłego, że dowodu nie da się przeprowadzić, która to informacja nie wyklucza ani też nie zaprzecza sprawstwu oskarżonego i oparcie się na informacji biegłego, gdzie przepisy prawa procesowego nie przewidują takiej formy,
- opinii biegłego z zakresu informatyki na okoliczność wydzielenia z zapisu monitoringu fotogramów, na podstawie których można dopiero było przeprowadzić badania antropometryczne,
- opinii ekspertyz sądowych, która to opinia mogła wykluczyć sprawstwo oskarżonego, podczas gdy opinia tego instytutu mogłaby potwierdzić albo wykluczyć sprawstwo oskarżonego,

c) art. 29 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu przez niezasądzenie kosztów adwokackich w prawidłowej wysokości;

2. obrazę prawa materialnego, a to art. 64 § 1 k.k. poprzez błędne uznanie, że oskarżony działał w ramach recydywy specjalnej, podczas gdy przestępstwa z art. 156 § 1 i 3 k.k. mają inny przedmiot ochrony względem przestępstwa z art. 280 k.k., którego popełnienie zarzuca oskarżenie;

3. w przypadku nieuwzględnienia zarzutów wyżej wskazanych rażąco niewspółmierność kary w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności.

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego czynu, ponadto o wyeliminowanie z opisu czynu stwierdzenia, iż oskarżony dopuścił się tego przestępstwa po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, a z podstawy skazania za ten czyn art. 64 § 1 k.k. W przypadku nieuwzględnienia bądź uwzględnienia apelacji skarżący wniósł o zmianę pkt 11 wyroku przez zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. S. (1) kwoty 2140,20 zł wraz z należnym podatkiem VAT za 15 terminów rozprawy (88 zł netto) + termin podstawowy 420 zł netto + VAT oraz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu odwoławczym według norm prawem przepisanych. W przypadku zaś podzielenia zarzutu rażąco niewspółmierności kary skarżący wniósł o wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary pozbawienia wolności niż orzeczona.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacje oskarżonego J. S. oraz jego obrońcy nie zasługiwały na uwzględnienie, bowiem podniesione w ich treści zarzuty okazały się całkowicie bezzasadne. Jedynie na częściowe uwzględnienie zasługiwały natomiast apelacje

obrońcy oskarżonego P. Z. (1) i obrońcy oskarżonego K. J., co doprowadziło do częściowej zmiany zaskarżonego wyroku.

Na przedpolu rozważań na gruncie wniesionych środków odwoławczych należy podkreślić, że Sąd Rejonowy ustalił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności przedmiotowej sprawy, jak również rozważył wszystkie dowody, zarówno te przemawiające na korzyść oskarżonych, jak i na ich niekorzyść, a swe stanowisko przedstawił w wyczerpującym i logicznie uargumentowanym uzasadnieniu wyroku. Wyrok Sądu pierwszej instancji został wydany w oparciu o wszystkie zgromadzone dowody, poddane wnikliwej ocenie przez pryzmat zasad doświadczenia życiowego, wskazań wiedzy i prawidłowego rozumowania. Analiza całości motywów wyroku nie pozostawia wątpliwości co do tego, jakie fakty Sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze dowodach się oparł i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Nie mniej jednak Sąd odwoławczy stwierdził pewne uchybienia, które zasygnalizowali w apelacjach obrońcy oskarżonych P. Z. (1) i K. J., co zostanie opisane szerzej w dalszej części uzasadnienia.

Przechodząc w pierwszej kolejności do rozważań w sferze zarzutów podniesionych w apelacjach oskarżonego J. S. i jego obrońcy (pkt 3 i 4 apelacji) należy stwierdzić, że w istocie zgromadzony materiał dowodowy dał wszelkie podstawy do przypisania temu oskarżonemu odpowiedzialności karnej za wszystkie zarzucane czyny zabronione. Oskarżony J. S. mimo zaskarżenia wyroku w całości, w treści osobistej apelacji podniósł zarzuty jedynie wobec przypisania mu odpowiedzialności za dwa spośród trzech czynów zabronionych, co wydaje się zresztą logiczne, gdyż do popełnienia trzeciego z zarzucanych czynów oskarżony się przyznał. W zakresie tego czynu warto jedynie dodatkowo zauważyć, że przyznanie się do winy nie było w ocenie Sądu odwoławczego przejawem szczególnej refleksji i skruchy oskarżonego, bowiem na jego udział w tym zdarzeniu jednoznacznie wskazywał chociażby zapis z monitoringu. W kwestionowanym natomiast zakresie skarżący podniósł, że w przedmiotowej sprawie oprócz wyjaśnień M. M. (2), żadne dowody nie wykazały, aby w ogóle uczestniczył w zdarzeniach z dnia 22 sierpnia 2016 r. i 19 września 2016 r. Odnosząc się natomiast do tego stwierdzenia z pełnym przekonaniem należy uznać, że żadne okoliczności nie dały podstaw do zakwestionowania wiarygodności wyjaśnień M. M. (2). Należy zwrócić uwagę, że wyjaśnienia tego oskarżonego od samego początku postępowania były spójne, logiczne i konsekwentne. Faktem jest, że początkowo nie ujawniał szczegółów poszczególnych zdarzeń, tłumacząc się obawą przed ewentualnym odwetem za współpracę z organami ścigania, jednak z czasem wyczerpująco przedstawił przebieg kolejnych zdarzeń, choć być może jedynie dlatego, że liczył na korzystniejsze potraktowanie na etapie wyrokowania go przez Sądy orzekające w niniejszej sprawie. Wyjaśnienia M. M. (2) znalazły też potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Należy tu zwrócić uwagę w szczególności na treść protokołu eksperymentu procesowego z dnia 5 grudnia 2016 r., gdzie M. M. (2) precyzyjnie opisuje przebieg obu zdarzeń, wskazując role jakie każdy z uczestników zdarzenia, w tym J. S., miał do wykonania, oraz jakie czynności w rzeczywistości były podejmowane przez niego i przez J. S.. Mając na względzie, że M. M. (2) nie umniejszał swej roli w tych zdarzeniach trudno uznać, że jego wyjaśnienia nie były zgodne z prawdą. Należy też mieć na uwadze, że w zakresie obu tych zdarzeń wyjaśnienia składane w toku wizji lokalnej były szczegółowe i logiczne. W świetle tych okoliczności trudno doszukać się logicznych podstaw, dla których zgodnie z intencją opisywanych zarzutów, M. M. (2) składając w toku niniejszego postępowania wyjaśnienia, co do jednego z czynów, do którego popełnienia przyznał się J. S., zeznał prawdę, natomiast co do dwóch pozostałych zeznał nieprawdę i bezpodstawnie pomówił J. S.. Tego rodzaju twierdzenia J. S. są zatem bezzasadne, nielogiczne i w ocenie Sądu odwoławczego zmierzają jedynie do uniknięcia przez tego oskarżonego odpowiedzialności za dwa spośród trzech zarzucanych czynów zabronionych. Na koniec w tej materii warto jeszcze podkreślić, że oparcie wyroku skazującego nawet jedynie na zeznaniach jednego świadka, czy jak w tym przypadku wyjaśnień innego oskarżonego nie jest żadnym błędem, ani uchybieniem, jeśli wyjaśnienia te korespondują z innymi dowodami oraz są spójne, logiczne i konsekwentne, tak jak w niniejszej sprawie.

Odnosząc się natomiast do końcowej części uzasadnienia apelacji oskarżonego J. S. należy zaakcentować, że w ocenie Sądu odwoławczego w niniejszej sprawie po przeprowadzeniu wyczerpującego postępowania dowodowego nie stwierdzono żadnych wątpliwości, które winny zostać rozstrzygnięte stosownie do normy wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. Ponadto niezasadny jest też zarzut naruszenia art. 46 § 1 k.k., bowiem nie jest prawdą, że Sąd może orzec obowiązek

naprawienia szkody jedynie na wyraźny wniosek pokrzywdzonego lub innej uprawnionej osoby, bowiem zgodnie z treścią tego przepisu w przypadku złożenia takiego wniosku Sąd jest zobligowany taki obowiązek orzec, natomiast w przypadku braku takiego wniosku Sądowi orzekającemu pozostaje jeszcze fakultatywne uprawnienie do wydania takiego orzeczenia.

Tytułem końca niniejszego wyводу należy zauważyć, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2018 r., IV KK 104/18, LEX nr 2498022), którym to wymogom w niniejszej sprawie zarówno w przypadku oskarżonego J. S., jak i pozostałych oskarżonych, Sąd pierwszej instancji uczynił zadość.

Odnosząc się w następnej kolejności do pozostałych zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego J. S. trzeba stwierdzić, że na uznanie nie zasługiwał żaden z nich. Nie można zgodzić się ze skarżącym, że każdego z przypisanych czynów oskarżony nie popełnił w warunkach recydywy wielokrotnej. Określenie "ponownie" oznacza, iż dla przyjęcia recydywy z art. 64 § 2 k.k. konieczne jest uprzednie skazanie sprawcy z zastosowaniem art. 64 § 1 k.k. ale nie za jakiegokolwiek przestępstwo, lecz albo za takie samo, jak aktualnie zarzucono (tożsamość jednostkowa), albo za przestępstwo należące do tej samej grupy przestępstw, które zostały wymienione w art. 64 § 2 k.k. (tożsamość rodzajowa). O tożsamości rodzajowej przestępstw można mówić jedynie wtedy, gdy uprzednio popełnione i obecne przestępstwo mieszczą się w tej samej kategorii przestępstw, np. w kategorii przestępstw przeciwko życiu lub zdrowiu. Można natomiast mówić o podobieństwie przestępstwa rozboju i przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu w rozumieniu art. 64 § 1 k.k., gdyż oba czyny popełnione zostały z użyciem przemocy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 grudnia 2013 r., II AKa 302/13, KZS 2014/4/57). Mając zatem na względzie treść przywołanego judykatu należy uznać, że w ramach tożsamości jednostkowej w istocie przestępstwo za które oskarżony J. S. został skazany i aktualnie zarzucane nie są takie same, choć bez wątpliwości są bardzo podobne, gdyż skazany został za przestępstwo usiłowania wymuszenia rozbójniczego (art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k.), natomiast w przedmiotowym postępowaniu przypisano oskarżonemu popełnienie przestępstw rozboju (art. 280 § 1 k.k.). Odnosząc się natomiast do tożsamości rodzajowej przestępstwa, za które J. S. został wcześniej skazany i przestępstwa, którego popełnienie obecnie mu przypisano, nie ma żadnych wątpliwości, że została ona zachowana, bowiem oba te czyny zabronione należą do kategorii przestępstw przeciwko mieniu. Okoliczności te jednoznacznie zatem wskazują, że przedmiotowe przestępstwa są podobne, co nakazało uznać, że w niniejszej sprawie oskarżony J. S. dopuścił się kolejnych przestępstw w warunkach recydywy wielokrotnej. Ponadto spełnione zostały także pozostałe przesłanki recydywy wielokrotnej, czego jednak skarżący nie kwestionował, zatem nie ma konieczności szerszego ich opisywania. Z tych wszystkich względów zarzut obrazy przepisu art. 64 § 2 k.k. w zakresie każdego z przypisanych oskarżonemu czynów (pkt 1,5 i 7 apelacji) okazał się bezzasadny.

Podobnie należało ocenić zarzuty naruszenia art. 624 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k., sformułowane wobec każdego z przypisanych oskarżonemu czynów (pkt 2 i 8 apelacji). Z przepisu art. 624 k.p.k. wynika, że sąd może zwolnić od zapłaty kosztów sądowych, a więc zwolnienie to nie następuje obligatoryjnie, a fakultatywnie na podstawie swobodnej oceny orzekającego sądu. Decydując o takim zwolnieniu, sąd powinien wskazać okoliczności, stanowiące podstawę ustalenia, że uiszczenie kosztów sądowych byłoby zbyt uciążliwe dla strony ze względu na jej sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 stycznia 2018 r., II AKa 198/18, KZS 2018/3/42). Zasądzenie od oskarżonego kosztów sądowych w wyroku skazującym jest zatem regułą, natomiast jedynie w drodze wyjątku można zwolnić oskarżonego od obowiązku poniesienia tych kosztów. Skoro jednak stan majątkowy i rodzinny oskarżonego podlega ocenie Sądu orzekającego w danej instancji, to również decyzja w przedmiocie ewentualnego zwolnienia od tych kosztów pozostaje w zakresie autonomicznej oceny tego Sądu. Nadto nawet stwierdzenie przesłanek z art. 624 § 1 k.p.k. nie obliguje Sądu do orzeczenia o zwolnieniu oskarżonego z kosztów sądowych, a jedynie stwarza taką możliwość, wobec czego skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia art. 624 k.p.k. jest niemożliwe. Jeśli Sąd pierwszej instancji stwierdził brak podstaw do zwolnienia oskarżonego z kosztów

sądowych, tym samym nie wydając w tym przedmiocie fakultatywnego rozstrzygnięcia, to z oczywistych względów w żadnym miejscu nie uzasadnił tej kwestii. Nie oznacza to także, że Sąd pierwszej instancji okoliczności tych nie rozważył, a jedynie tyle, że nie uzasadniły one orzeczenia o zwolnieniu oskarżonego z kosztów sądowych. Z powyższych względów całkowicie bezpodstawne wydaje się twierdzenie, jakoby wysokie koszty sądowe zasądzone od oskarżonego stanowiły dla niego dodatkową represję, gdyż są one całkowicie pozbawione charakteru dolegliwości i stanowią jedynie naturalną konsekwencję wydania skazującego wyroku.

Kończąc rozważania na gruncie apelacji obrońcy oskarżonego J. S. należy zasygnalizować, że do zarzutu rażącej niewspółmierności kary (pkt 6 apelacji) Sąd odwoławczy odniesie się w końcowej części uzasadnienia, wobec podniesienia go przez obrońców wszystkich oskarżonych.

Przechodząc do uzasadnienia wyroku w odniesieniu do apelacji obrońcy oskarżonego K. J. na wstępie należy podkreślić, iż spośród wszystkich wniesionych apelacji, okazała się ona zasadna w największej części. W jej treści obrońca wskazał na realne uchybienia, których nie ustrzegł się Sąd pierwszej instancji. Po pierwsze należy zgodzić się ze skarżącym, że w zakresie zdarzenia z dnia 28 września 2016 r. Sąd Rejonowy bezzasadnie uznał, iż swoim zachowaniem oskarżony K. J. doprowadził pokrzywdzoną do stanu bezbronności. Słusznie w tym zakresie skarżący zauważa, iż treść przepisu art. 280 § 1 k.k. jasno wskazuje, że przestępstwo rozboju może zostać popełnione poprzez użycie przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności. Już sama wykładnia językowa treści przepisu nie pozostawia wątpliwości, że poprzez użycie alternatywy rozłącznej ustawodawca przewidział możliwość popełnienia rozboju tylko poprzez jeden z dwóch wskazanych w treści przepisu sposobów. Jeśli zatem K. J. użył wobec pokrzywdzonej przemocy, a nie ma co do tego wątpliwości, to nie mógł jednocześnie doprowadzić jej do stanu bezbronności. Podczas przedmiotowego zdarzenia, to właśnie przemoc na pokrzywdzonej I. G., polegająca na jej popchnięciu, przewróceniu i przytrzymywaniu na ziemi, była środkiem mającym na celu zabranie szuflady z kasy fiskalnej wraz z pieniędzmi, co trafnie na końcu zarzutu podsumował skarżący. W konsekwencji uwzględnienia przedmiotowego zarzutu Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonym K. J. (w pkt 3), P. Z. (1) (w pkt 4), a na podstawie art. 435 k.p.k. również P. J. (w pkt 2) a dotyczącego zdarzenia z dnia 28 września 2016 r. zwrotu „po doprowadzeniu w ten sposób do stanu bezbronności”.

W następnej kolejności należało także zaaprobować drugi z podniesionych przez tego skarżącego zarzutów, a dotyczący naruszenia art. 46 § 1 k.k. Zasadnie bowiem w tej materii obrońca zauważa, że obowiązek naprawienia szkody orzeczony od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonej objął całą wartość realnie poniesionej szkody, stanowiącej równowartość skradzionych pieniędzy. Nie mniej jednak, jak wskazuje skarżący, pokrzywdzona I. C. jasno wskazała, że część poniesionej przez nią szkody została zrekompensowana przez zakład ubezpieczeń w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego. W wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r. Sąd Najwyższy wprost wskazał, że obowiązek naprawienia szkody dotyczy tylko szkody, której nie naprawiono, a sąd orzekając na podstawie art. 46 § 1 k.k., uwzględnić musi rozmiar już naprawionej szkody. Zobowiązanie do naprawienia szkody nie może bowiem zmierzać do przysporzeń w majątku pokrzywdzonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., III KK 128/18, LEX nr 2490903). Jeśli zatem Sąd pierwszej instancji nie poczynił żadnych ustaleń mających na celu ustalenie wysokości pozostałej do naprawienia szkody, czy też wysokości części szkody, która została naprawiona przez zakład ubezpieczeń, zaś sama pokrzywdzona żadnej dokumentacji w tym zakresie nie przedstawiła, to orzeczenie takiego obowiązku obejmującego prawidłową sumę pieniężną stało się niemożliwe, zatem Sąd Okręgowy orzekając na korzyść oskarżonych uchylił orzeczenie zawarte w pkt 9 zaskarżonego wyroku, w zakresie dotyczącym naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej I. C. przez oskarżonych K. J., P. Z. (1) a na podstawie art. 435 k.p.k. również P. J.. Jednocześnie należy dodatkowo zwrócić uwagę, że przedmiotowe rozstrzygnięcie nie wyklucza po stronie pokrzywdzonej prawa dochodzenia swojego roszczenia w drodze postępowania cywilnego.

Odnosząc się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych (pkt 2 apelacji) należało uznać, iż jest on całkowicie bezzasadny, gdyż zgromadzony materiał dowodowy w sposób nie budzący jakichkolwiek wątpliwości wykazał winę i sprawstwo oskarżonego K. J. wobec przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem czynów. W ocenie Sądu odwoławczego niemożliwym jest, aby oskarżony K. J. nie obejmował swoją świadomością udziału w przestępczym procederze,

w sytuacji gdy sam przyznał, że w czasie feralnych zdarzeń jeździł wraz z oskarżonymi samochodem i przebywał w tym samochodzie w czasie dokonywanych rozbojów. To przecież najpóźniej w samochodzie musiała zostać podjęta decyzja o popełnieniu przestępstwa i z pewnością musiała ona zostać wyrażona werbalnie w obecności wszystkich uczestników rozboju. P. J. podczas składania w dniu 2 grudnia 2016 r. wyjaśnień w sposób nie budzący wątpliwości wskazał, że rozboju tego dokonał wraz z M. M. (2) i K. J.. Podał także, że K. J. polecił ten lokal i był ich kierowcą. Dokładnie przy tym opisał jego samochód i przebieg tego zdarzenia, co dodatkowo świadczy o tym, że jego wyjaśnienia polegały na prawdzie. Sąd odwoławczy ponadto nie stwierdził żadnych okoliczności, które stwarzałyby podstawy do zakwestionowania w tym zakresie wyjaśnień tego oskarżonego. Podkreślić też należy, że pozostają one w korespondencji z wyjaśnieniami M. M. (2), który w trakcie eksperymentu procesowego także wskazał na obecność K. J., który był kierowcą. Sam K. J. w dniu 24 maja 2017 r. wyjaśnił, że po dokonaniu tego rozboju widział skradzione pieniądze, przy czym nie stwierdził, aby był tym faktem zaskoczony, zatem nie ma wątpliwości, że doskonale wiedział po co M. M. (2) i P. J. wchodzi do przedmiotowego lokalu. Późniejsze próby umniejszania przez K. J. swojej roli w popełnieniu przestępstwa obejmujące stwierdzenie, że nie wiedział, iż idą oni coś ukraść, były nieudolne i ponad wszelką wątpliwość ukierunkowane na uniknięcie odpowiedzialności karnej. Na koniec warto też wskazać, iż oskarżony stwierdził, że nie miał konfliktu z M. M. (2), co dodatkowo uwiarygodnia wyjaśnienia tego drugiego w opisywanym zakresie.

Udział i rola oskarżonego K. J. w zdarzeniu z dnia 28 września 2016 r. były bardzo podobne jak w poprzednim zdarzeniu. W tym dniu i podczas tego zdarzenia K. J. znów był kierowcą. P. J. nadto wskazał, że K. J. znów był także pomysłodawcą tego rozboju. M. M. (2) także wskazał, że K. J. znów był ich kierowcą, przy czym wprost zauważył, że kierowca wiedział jaki jest ich zamiar. Ponadto M. M. (2) precyzyjnie opisał przebieg tego zdarzenia, zatem znów nie ma podstaw, aby zakwestionować zarówno jego, jak i złożone przez P. J., wyjaśnienia. Oskarżony K. J. znów też przyznał, że czekał na współoskarżonych w samochodzie. W świetle tych wszystkich okoliczności nie sposób uznać, że oskarżony K. J. nie miał świadomości udziału w przestępczym procederze.

Ustosunkowując się do kolejnego z podniesionych przez skarżącego zarzutów (pkt 3 apelacji) na wstępie należy stwierdzić, że przepisy art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny. Gdy sąd przeprowadzi postępowanie w sposób pełny i kompletny i podda zebrane dowody ocenie spełniającej rygor art. 7 k.p.k., to zastosowanie zasady z art. 5 § 2 k.p.k. nastąpi wówczas, gdy tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi istnienie wciąż niedających się - w oparciu o nią - usunąć wątpliwości. Stawianie zarzutów dotyczących obu przepisów jest błędne, z uwagi na ich wykluczający się charakter (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 3 lipca 2018 r., II AKa 63/18, LEX nr 2529231). Jeśli zatem skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 7 k.p.k., to nie mógł jednocześnie kwestionować naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Gdyby zaś chciał skutecznie podnieść zarzut naruszenia zasady in dubio pro reo, to nie mógł kwestionować naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów. Abstrahując jednak od tego uchybienia wniesionego środka odwoławczego, trzeba podkreślić, że Sąd Rejonowy dokonał rzetelnej oceny materiału dowodowego zgodnie ze wskazaniami art. 7 k.p.k., która nadto nie pozostawiła żadnych wątpliwości w zakresie wszelkich okoliczności przedmiotowej sprawy. Jak już wskazano w odniesieniu do poprzedniego zarzutu nie ma żadnych wątpliwości, że oskarżony K. J. w zakresie obydwu przypisanych czynów doskonale wiedział, jaki jest zamiar jego kolegów czy to w przypadku wejścia do sklepu (...) w C., czy do salonu gier w B.. Jedynie dodatkowo warto wskazać, że doskonale zdawał sobie też sprawę ze swojej roli w przestępczym procederze, która sprowadzała się do zapewnienia współoskarżonym środka transportu i kierowaniu nim. Nadto jak też już wskazywano, oskarżony K. J. nie był w konflikcie z żadnym ze współoskarżonych, zatem zarówno M. M. (2) jak i P. J. nie mieli podstaw, aby go fałszywie pomawiać w niniejszym postępowaniu.

W ostatniej kolejności skarżący zarzucił zaskarżonemu wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczonej kary (pkt 4 apelacji), do którego to zarzutu Sąd Okręgowy podobnie jak w przypadku tożsamego zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego J. S., odniesie się na końcu niniejszego uzasadnienia.

Kolejno należy odnieść się do apelacji obrońcy oskarżonego P. Z. (1) i zarzutów w niej zawartych. Na wstępie należy wyjaśnić, że wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd odwoławczy również w przypadku tego oskarżonego nie ma wątpliwości, że zgromadzony materiał dowodowy dał wszelkie podstawy do przypisania P. Z. (1) odpowiedzialności

karnej za zarzucany czyn zabroniony. Podkreślić należy, że oskarżony w toku całego postępowania kwestionował w ogóle swoją obecność na miejscu zdarzenia z dnia 28 września 2016 r. twierdząc, że cały ten czas przebywał w domu, co mogą poświadczyć jego dziewczyna i znajomi. Odnosząc się do pierwszej części zarzutu należy podnieść, że bez wątplenia inną moc dowodową mają ustnie złożone przez oskarżonego wyjaśnienia w toku rozprawy, a inną jego twierdzenia przedstawione pisemnie. Bez wątplenia w pierwszym przypadku wyjaśnienia składane są spontanicznie, a oskarżony odpowiadając na zadawane pytania nie ma czasu na przygotowanie i przedstawienie korzystnej dla siebie wersji wydarzeń. Z tego też względu oskarżony na rozprawie nie potrafił logicznie wytłumaczyć, dlaczego inni współoskarżeni twierdzili, iż brał z nimi udział w przedmiotowym rozboju, natomiast przedstawiając pisemnie swoje stanowisko, miał wystarczająco dużo czasu, aby przedstawić przyczyny dla których współoskarżeni rzekomo go pomówili. Jak już wskazywano w niniejszym uzasadnieniu Sąd odwoławczy podobnie jak Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw, aby zakwestionować wiarygodność wyjaśnień oskarżonych M. M. (2) i K. J. w zakresie stwierdzenia, iż P. Z. (1) brał z nimi udział w rozboju w sklepie (...). Z pewnością nie ma na to wpływu, że oskarżeni korzystali ze swojego procesowego prawa do odmowy składania wyjaśnień, czy też nie odpowiadali na wszystkie pytania. Sam P. Z. (1) zaprzeczył, aby z K. J. był w jakimkolwiek konflikcie. Skarżący pomija także, że tożsamość P. Z. (1) jako osoby która brała udział w rozboju, została w dniu 10 grudnia 2017 r. potwierdzona także przez P. J., który dodatkowo podał jego pseudonim. Z całą mocą należy także podkreślić, że zawnioskowani przez oskarżonego i przesłuchani przed Sądem Rejonowym świadkowie, w żadnej mierze nie dali alibi oskarżonemu P. Z. (1). Świadek S. Z. co prawda wskazała, że w tym dniu oskarżony robił jej tatuaż, jednak wskazywane przez nią godziny nie są tożsame z czasem, w którym doszło do rozboju w sklepie (...). Ponadto nie wiedziała jak była wtedy ubrana ani co robiła tego dnia, co wobec doskonałej pamięci o robieniu jej tego dnia tatuażu przez oskarżonego wydaje się nielogiczne, gdyż pamiętając fakt robienia tatuażu nie powinna mieć problemu z powiązaniem go z innymi wydarzeniami, które miały miejsce tego dnia. Świadek P. Z. (2) z kolei w ogóle nie pamiętała żadnych dat, zatem trudno było uznać jej zeznania za wiarygodne. Pozostali świadkowie również nie potwierdzili, aby oskarżony w dniu zdarzenia przebywał w domu, wskazując jedynie ogólnikowo, że w tym – bliżej nieokreślonym – okresie czasu u niego przebywali. Uwzględniając zatem te wszystkie okoliczności nie sposób podzielić zarzutów podniesionych przez skarżącego w punkcie I.1 wniesionej apelacji.

Odnosząc się następnie do kolejnej grupy zarzutów wskazanych w punkcie I.2 apelacji, także trzeba podnieść, że są one bezzasadne. W ocenie Sądu odwoławczego oddalenie przez Sąd Rejonowy kolejnych wniosków dowodowych oskarżonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych było słuszne i uzasadnione. Wobec informacji nadesłanej przez biegłego z zakresu badań antroposkopijnych nie było wątpliwości, że przeprowadzenie wnioskowanego przez oskarżonego dowodu będzie niemożliwe, zatem dowód ten ani nie potwierdzi, ani nie wykluczy sprawstwa oskarżonego P. Z. (1). W piśmie tym biegły precyzyjnie i wyczerpująco wskazał, że wydanie opinii identyfikacyjnej z zakresu antroposkopii nie jest możliwe nawet w niskim stopniu prawdopodobieństwa, natomiast sylwetki sprawców widoczne na nagraniach nie dają wystarczających podstaw do szerszych uogólnień w zakresie ewentualnej zgodności ze zdjęciami osób typowanych. Stwierdzenie to przy uwzględnieniu kompetencji i doświadczenia biegłego, jest w ocenie Sądu odwoławczego wystarczające do uznania, że wnioskowanego dowodu nie da się przeprowadzić, zatem jego dopuszczenie jedynie wygenerowałoby dodatkowe, zbędne koszty niniejszego postępowania.

Z nadesłanej przez biegłego informacji można też jednocześnie wywnioskować, że bezpodstawne byłoby też dopuszczenie dowodu z opinii biegłego informatyka, gdyż sprawcy skutecznie się maskowali oraz nie było między nimi znaczących dysproporcji, zatem wyodrębnienie jakichkolwiek fotogramów nie stworzyłoby możliwości pewnej identyfikacji nakreślonych sylwetek sprawców, co z kolei nie mogłoby stanowić wystarczającej podstawy do czynienia w tym zakresie zobiektywizowanych ustaleń faktycznych. Sam biegły w treści tego samego pisma nie zwrócił uwagi na konieczność czy nawet możliwość przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego informatyka, która ewentualnie później umożliwiłaby mu wydanie opinii antroposkopijnej. W przypadku oddalonego dowodu z opinii instytutu ekspertyz sądowych również aktualna pozostaje przedstawiona powyżej argumentacja, natomiast w przypadku każdego z tych wniosków Sąd Rejonowy słusznie uznał, że zmierzały do przedłużenia postępowania.

Przechodząc do kwestii związanych z kolejnym zarzutem (pkt 3 apelacji) stwierdzić trzeba, że zasługuje na uwzględnienie. Obrońca przedstawił w tym zakresie wyczerpujące wyliczenia, których uwzględnienie doprowadziło

do przekonania, że przyznane obrońcy oskarżonego P. Z. (1) wynagrodzenie tytułem obrony z urzędu przed Sądem pierwszej instancji jest zbyt niskie, zatem Sąd odwoławczy zmienił w tym zakresie zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższył zasądzoną kwotę do kwoty 2140,20 zł.

W odniesieniu do zarzutu obrazy prawa materialnego, a to art. 64 § 1 k.k. należy uznać, że skarżący nie ma racji twierdząc, że wobec oskarżonego P. Z. (1) brak jest podstaw do przyjęcia działania w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k., gdyż przestępstwo przypisane oskarżonemu w zaskarżonym wyrok nie jest podobne do przestępstwa za które oskarżony został skazany wyrokiem z dnia 28 lipca 2010 r. W świetle zastrzeżeń skarżącego aktualny pozostaje przywołany już w niniejszym uzasadnieniu judykat, zgodnie z którym można mówić o podobieństwie przestępstwa rozboju i przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu w rozumieniu art. 64 § 1 k.k., gdy oba czyny popełnione zostały z użyciem przemocy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 grudnia 2013 r., II AKa 302/13, KZS 2014/4/57), co zresztą wynika wprost z treści przepisu art. 115 § 3 k.k. Transponując powyższe stanowisko na grunt niniejszej sprawy nie ma wątpliwości, że czyny za które P. Z. (1) został skazany wyrokiem z dnia 28 lipca 2010 r. w sprawie o sygn. II K 56/10, obejmujące dwa przestępstwa spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, w tym jedno ze skutkiem śmiertelnym, są podobne do przestępstwa rozboju przypisanego mu w niniejszej sprawie, bowiem wszystkie te czyny zostały popełnione z użyciem przemocy. Z tych też względów zarzut skarżącego jest całkowicie chybiony, zaś braku realizacji innych przesłanek recydywy podstawowej skarżący nie kwestionował, wobec czego nie ma potrzeby ich wykazywania.

Na koniec niniejszego uzasadnienia należy kompleksowo odnieść się do zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonych kar, podniesionego przez obrońców wszystkich oskarżonych.

Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 6 czerwca 2012 r., II AKa 120/12, LEX nr 1213762). Sąd odwoławczy pozostaje w przekonaniu, że wymierzone każdemu z oskarżonych kary, są sprawiedliwe i nie zawierają cech rażącej niewspółmierności. Kary w tej wysokości będą nadto adekwatne do stopnia zawinienia i wysokiego stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonych czynów. Sąd pierwszej instancji prawidłowo rozważył i uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i zasadami wymiaru kary, nie przekraczając przy tym granic dyskrecjonalności sędziowskiej, stanowiącej ustawową zasadę sądowego wymiaru kary oraz w sposób prawidłowy ustalił sytuację majątkową i osobistą oskarżonych, orzekając kary grzywny w takiej wysokości, która będzie stanowić dla nich realną dolegliwość ekonomiczną, a jednocześnie nie przekroczy ich możliwości finansowych.

Podczas dokonywanych rozbojów oskarżeni naruszali wszelkie normy moralne i zasady współżycia społecznego, działając w sposób podstępny, wysoce naganny i stosując przemoc fizyczną wobec pokrzywdzonych, doprowadzając do ich obez władnienia poprzez skrępowanie ruchów taśmami zaciskowymi. Motywacją oskarżonych była każdorazowo chęć łatwego i bezprawnego zdobycia środków finansowych. Ujemne następstwa popełnionych przestępstw objęły nie tylko wyrządzone szkody majątkowe, ale również doprowadziły do krzywdy psychicznej pokrzywdzonych, której zadość uczynić będzie bez wątpienia najtrudniej. J. S. jest multirecydywistą, który wiele lat swojego życia spędził w izolacji penitencjarnej. W toku procesu przyznał się do popełnienia tylko jednego spośród trzech zarzucanych mu czynów, a mimo swojego skrajnie nagannego zachowania nie wyraził skruchy. Każdorazowo brał czynny udział w popełnianych rozbojach, nie mając żadnych oporów w swoim przestępczym procederze. Do końca procesu jego postawa była szczególnie wyrachowana. Dotychczas prowadzony wobec oskarżonego proces resocjalizacji nie przyniósł żadnych rezultatów, bowiem będąc uprzednio wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa podobne, popełnił kolejne czyny zabronione. W ocenie Sądu tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat oraz kara grzywny w orzeczonej wysokości, stworzą możliwość ostatecznego wychowania oskarżonego i zapobiegą ponownemu powrotowi do przestępstwa.

Oceniając wysokość kar orzeczonych wobec K. J. Sąd odwoławczy miał na względzie, że jego udział w popełnianiu przestępstw nie był bezpośredni, jednakże bez wątpienia jego rola każdorazowo była niezwykle istotna, bowiem to on zapewniał współoskarżonym transport, nadto był pomysłodawcą miejsc, w których można dokonać rozboju. Do końca procesu nie wykazywał skruchy, konsekwentnie, aczkolwiek nieudolnie twierdząc, że nie obejmował świadomości zamiarów współoskarżonych. Mimo tego zapewnienia, nie był zaskoczony kiedy jego koledzy po rozbojach przynosili do auta dużą ilość pieniędzy i bez wątpienia kazali mu szybko odjeżdżać z miejsca zdarzenia. Z tych wszystkich względów Sąd Rejonowy słusznie skazał tego oskarżonego na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na karę grzywny uznając, że kary te osiągną wobec niego swe cele przewidziane w ustawie.

P. Z. (1) przypisano popełnienie jednego przestępstwa, podczas którego wziął czynny udział w rozboju w sklepie (...). Oskarżony w toku procesu usilnie twierdził, że nie było go na miejscu zdarzenia, choć materiał dowodowy wykazał to ponad wszelką wątpliwość. Przypisane przestępstwo oskarżony popełnił w warunkach recydywy. Mimo kilkuletniej izolacji penitencjarnej proces resocjalizacji wobec tego oskarżonego również nie odniósł zamierzonych rezultatów. Z tych względów orzeczona wobec niego kara pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i kara grzywny jawią się jako kary sprawiedliwie, pozwalające przypuszczać, iż ostatecznie osiągną wobec niego swe cele prewencyjne i wychowawcze.

Podsumowując należy na koniec podkreślić, że przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. mówi o niewspółmierności rażącej, a więc chodzi o dysproporcję znaczną. Nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną należałoby nazwać "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2018 r., II AKa 72/18, LEX nr 2490963). Sąd odwoławczy pozostaje w przekonaniu, iż do tego rodzaju rażącej niewspółmierności którejkolwiek z orzeczonych kar nie doszło, natomiast wręcz przeciwnie, pozwolą one wypełnić swe istotne role w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa doprowadzając do uzasadnionego przekonania o nieuchronności kary za popełnione przestępstwo.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego stanowią przepisy art. 437 § 1 i 2 k.p.k. Na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego i obciążył nimi Skarb Państwa, bowiem oskarżony J. S. był od kilku miesięcy tymczasowo aresztowany, a obecnie będzie wykonywana wobec niego kara pozbawienia wolności, zatem wobec braku możliwości zarobkowych nie mógł tych kosztów uiścić, natomiast w przypadku pozostałych oskarżonych uzasadniła to ich sytuacja majątkowa i brak stałego źródła dochodu, powodująca przekonanie, że ich uiszczenie byłoby dla nich zbyt uciążliwe.

Ponadto Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców oskarżonych – adw. A. B., adw. A. I. i adw. A. S. (1) tytułem obrony z urzędu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym wynagrodzenie w kwocie po 516,60 zł, stosownie do treści § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, powiększone o podatek VAT, zgodnie ze wskazaniem § 4 ust. 3 powołanego rozporządzenia.